

Dér Adrienn

Kalandorjeti
Fémkeleten

Időzavar

Horváth Ildi
rajzaival

Koinónia • 2023

Megérkezés Fémkeletre

A gólyataxi cikcakkban hasította a levegőt, hogy kikerüljön egy csapat könnyűfém tollazatú fecskét. A gólya erősen összeszorította a csőrét. Láthatóan zavarta, hogy ezekkel a madarakkal kellett egy magasságban repülnie.

– Nem lett volna jobb, ha vízilóbuszsal megy? – kérdezte utasát, akinek természetes mérete miatt kényeszerült ebbe a légsávba.

– A vízilóbusz zárt, én pedig most utazom először. Mindent látni szeretnék, és azt innen fentről lehet a legjobban. A gólyataxi a legszabadabb utazási forma!

– Légrobot is lehet bérelni – mormolta a gólya.

Rövidesen egy felhősorompó állta útjukat, amely egy bodros, beszürkült felhőórban végződött.

– Útlevelet kérek, és repülési engedélyt!

A gólya szétterpesztette szárnytollait, hogy láthatóvá váljon az engedélye, az utas pedig átnyújtotta az útlevelét.

– Soma vagyok, kalandorjeti Kartolíriából. Most lépem át először a határt – közölte lelkesen.

Az őr, a papírból fel sem pillantva, komoran felelt:
– Nem létezik olyan, hogy kalandorjeti.
– De igen, én találtam ki. Bejárom az egész világot!
– Ühüm – hümmögte az őr, miközben ellenőrizte az okmányt. Feltekintve körbelengte a jetit. – Mintha kissé rövidebb lenne a bundája, mint a képen.

– Megnyírtam indulás előtt. – Soma végigsimított halványlila szőrzetén. – Azt hallottam, Fémkeleten sokkalta melegebb az idő, mint bárhol a világon.

Az őr újfent hümmögött, majd visszaadta az útlevelet.

– Mehetnek.

A sorompókar felemelkedett, azzal az őr útjukra engedte őket.

– Nem szeretnek fecsegni – jegyezte meg a gólya.

– Remélem, a városban barátságosabbak a lények – bizakodott Soma.

– Mindenesetre a légrobogó akkor is praktikusabb lett volna – motyogta ismét a gólya, inkább csak magának, majd jó ideig nem szólt többet.

Soma összevissza forgolódott, próbálta szemügyre venni a fölöttük mind gyakrabban és gyakrabban elsuhanó madártaxik és szárazföldi gömbhalbollok utasait. Belőlük nem sokat látott, de a fejük felett gyülekező acélszürke fellegekből annál többet. Figyelmét végül elterelte egy, a távolban megcsillanó

valami, amiről visszaverődött a napfény. Azaz több valami is. Soma hunyorogva vizslatta a tájat, hátha úgy jobban ki tudja venni, mik azok. A pontok idővel vonalakká nőttek. Úgy néztek ki, mintha fémkezek ujjai nyúlnának az ég felé, de aztán ezek egyre sűrűbb rengeteget alkottak. Soma először csak ötöt számolt össze belőlük, majd tízet, azután sorra bukkanat elő egyik oszlop a másik mögül, míg végül már nem tudta követni őket.

– Hamarosan megérkezünk Fémkelet fővárosába, Metalitba – tájékoztatta a gólya. – Ma borús időre számíthatunk. Az Időjárásgyár túlzásba vitte a felhőgyártást, ha engem kérdez. Azt viszont nem tudom megmondani, hogy a menetidőt tartottuk-e. Metalitban mostanában folyton késnek vagy sietnek az órák.

– Időjárásgyár?

A gólya felsóhajtott.

– A fénylő oszlopok a távolban annak a kéményei. Ők döntik el, milyen idő legyen aznap. Ma borús hangulatukban lehetnek – amit meg tudok érteni.

Soma ámulattal hallgatta, még a szája is tátva maradt, ahogy egyre közelebb kerültek a hatalmas fém-épületekhez, majd meghallották a csikorgó, kattogó hangokat, amelyek mintha egy rejtett óriás gyomrából szüremkedtek volna elő.

A jeti izgatott mocorgása miatt a gólyataxi a kelle-
ténél dőcögősebben landolt a futópályán, ahol meg-
annyi madártaxi szállt le, és várakozott indulásra,
miközben az utasok türelmetlenül vagy éppen fárada-
tan tülekedtek egymás közt.

– Ez kissé rázósra sikerült – jegyezte meg Soma, a
fenekét tapogatva.

A gólya megvonta a szárnyát, majd egy kimerült
sóhajjal összerogyott.

Metalit

Somát azonnal megcsapta a temérdek fémből áradó forróság, még úgy is, hogy az acélfellegek teljesen eltakarták a réznap barnás-narancsos sugarait. A kezével legyezni kezdte magát, ám hamar rájött, hogy ez hiábavaló, ugyanis akármerre nézett a le- és felszállópályán, mindent acél borított. De hát ez Fémkelet, majd hozzászokik, vonta meg a vállát, és ki felé sodródott a többi utassal. Egy üzlet kirakatában észrevett egy fémképezőgépet. Olvasott már róla, és igen érdekesnek találta. Átfurakodott a tömegben, és vásárolt egyet. Így már nem csak írásban örökítheti meg a kalandjait.

Kiérkezve a Légmadár Le- és Felszállópálya épületéből, Soma rögzest elámult.

– Húha! – Visszafojtott lélegzettel fordult körbe-körbe. Annyira más volt itt minden, mint Kartolíriában! Mindenfelé robusztus fémépületek törtek az égbe, lakásokkal, irodákkal, üzletekkel, ki-be mászkáló lényekkel. A levegőben fém és gépolaj szaga terjengett, szokatlan egyveleget alkotva a megannyi

csámcsogdából és böfféből kiáramló étel illatával. Megkordult a gyomra. Az utazás izgalmaiban el is felejtett enni. Előkotort a táskájából egy tökö-sajtos szendvicset, és elmajszolta, mialatt tovább szemlélődött.

Evés közben Soma a mindenhonna előszüremelő karistolásra, csikorgásra és kattogásra figyelt. A mélyből érkező zajokat a város hangjának tudta be, mégsem ijedt meg. Metalit olyannyira lenyűgözte, hogy azt sem bánta volna, ha a gépváros gyomrában találja magát, hisz akkor megszemlélhetné belülről is. Vajon a várost is fogaskerekek sokasága működteti, mint ahogyan a gyárakat és a járműveket?

Metalitban az eligazodást a kereszteződésekben lecsavarozott táblák segítették: Rozsdás-tó park jobbra, Gépkazán balra, Fémvárosháza az Ólomhegyen túl. Soma azonban azt már nem tudta eldönteni, melyik irányt válassza, mert a Légmadár Le- és Felszállópálya épületéből kiáramló újabb tömeg magával sodorta. Ő meg hagyta. Így kaland igazán a kaland! De vajon hova ilyen sietős itt mindenkinek? A kartolíriaiak sosem siettek sehova, mégis időben odaértek – igaz, olykor ez az idő ebédidő lett.

A lények apránként szétszéledtek, ki-ki letért ott, ahova a dolga vitte, és Soma végre ismét megállhatott

szétnézni egy tágas téren. Ott ámult csak el igazán, hiszen szemközt egy olyan épületet látott, amilyenről eddig csak olvasott: a csúcsa a felhők hasát karcolta. Letelepedett a tér közepén álló olajszökőkút peremére, onnan csodálta tovább. Majd elővette a füzetét, és kihúzta a jetitalplistájáról az egyik tételt: *184216. Nézz meg közletről egy felhőkarcólót!*

Ahogy ott ült, a többi épületet is megszemlélte, valamennyi impozáns volt: a felhőkarcoló mellett álló szállodat hívatató levélpikkelyek fedték, míg a másik szomszédját, a Fémbankot szigorú hegyesek. Egy harmadik pedig uszoda lehetett, Soma legalább is erre tippelt a víztükör-simaságú faláról, amely egy-egy lanyha fuvallatnál fodrozódott is.

A nyakába akasztotta a fémképezőgépet, és készített róluk néhány fotót. A szökőkutat sem hagyta ki; lenyűgözte, hogy a szörnyfigurák szájából és orrlukából többféle olaj csordogált: vegyes virág-, diómag-, de még gyümölcsolaj is.

A térre növényeket – virágokat és fákat – ültettek, a lények a füves gyepen pihentek és beszélgettek, vagy az uzonnájukat költötték el épp. Az itt élők, mondhatni, ugyanolyanok voltak, mint Katolíriában; kivéve a fémkeletieket, rajtuk biztosan akadt valami fém. Soma őket is lefémképezte. A drótszűrű tacsó, akin az egyik üzletben éppen

bundaigazítást végeztek, nem ellenkezett, sőt még pózolt is neki. A rozsdafoltos párduc viszont, aki siettében majdnem beleütközött a tébláboló jetibe, dühösen vicsorgott rá. Az ónpáncélos teknős nemkülönben: ő mogorván elhessentette az útjából, majd sietősen elaraszolt. Kissé búvalbéleltek itt a népek, állapította meg Soma, és inkább áttért a bronzszobrok tetején a tollaikat olajozó galambokra (azok nem tiltakoztak).